

Аннотация. Куторжевская О. А. Информационная компетентность будущих социальных педагогов – фактор готовности к инновационной деятельности. Раскрыта важность информационной компетентности будущих социальных педагогов как фактора готовности к инновационной деятельности в будущем. Охарактеризованы ведение случая, медиация, восстановительное правосудие и ювенальная юстиция как инновационные модели реабилитации детей, находящихся в конфликте с законом.

Ключевые слова: информационная компетентность, готовность, социальный педагог, инновационная деятельность, ведение случая, медиация, восстановительное правосудие, ювенальная юстиция.

Summary. Kutorzhevskaya O. A. Informational competence of future social workers as a factor of readiness to innovative activity. The article deals with the importance of information competence of social workers as a factor in willingness to innovate in the future. Important in the theory and practice of social pedagogy training is the problem of forming his/her willingness to innovate, to create educational and educational environment. This information competence of social workers serving as a factor in readiness for innovation: knowledge acquired at the university, will make it possible to find solutions for any professional and life situations. Thus, studying the course "Theory and History of social education" future social workers can become familiar with the theoretical data on such innovative models of rehabilitation of children in conflict with the law as case management – leading technology socio-pedagogical work with a specific problem situation that applicable to adolescents and young adults who commit delinquent acts and crimes of varying severity; Mediation – alternative dispute resolution technology, resolving conflicts; restorative justice – legal, social and pedagogical approach to deal with situations related to violation of the law, which involves the interaction of offenders and victims, aimed at identifying and overcoming the most direct offenders the consequences of the offense (at a meeting of victims and perpetrators discusses the causes and consequences of the crime, sought ways to overcome: the final adopted with the consent of both sides and secured in the settlement); the juvenile justice system – a separate branch of the justice system, which functions to examine issues related to juvenile delinquency and juvenile.

Key words: informational competence, readiness, social pedagogy, innovation, case management, mediation, restorative justice, juvenile justice.

УДК 371.212

Т. П. Кучай

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ КУРІКУЛУМІВ З ПІДГОТОВКИ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ В УНІВЕРСИТЕТАХ ЯПОНІЇ

Подано порівняльний аналіз курікулумів із підготовки вчителів початкових класів в університетах Японії. Описано систему японської вищої освіти. Представлено порівняльний аналіз підготовки вчителів початкових класів на прикладі Токійського й Кіотського університетів з короткою характеристикою.

Ключові слова: учитель, підготовка, курікулум, Японія, університет.

Постановка проблеми. З 1967 по 1971 рр. у кожному університеті й різними органами, що займаються питаннями вищої освіти (Національна асоціація університетів, Ради з науки Японії, організації, що займаються питаннями приватних університетів, Центральна рада з освіти) відбувалося інтенсивне обговорення основних положень реформування системи університетської освіти: диверсифікація вищої освіти; реформа навчальних програм; поліпшення методів навчання; відкриття вищої освіти для широкої публіки і створення системи сертифікації; організаційний поділ освіти й наукових досліджень; організація «науково-дослідних інститутів» (kenkyuin); раціоналізація розміру вищих навчальних закладів та їх адміністративної структури;

поліпшення урядового фінансування вищої освіти; національний план з координації вищої освіти; поліпшення процедури відбору студентів [1].

Японські університети відрізняються один від одного за чисельністю студентського контингенту, напрямками підготовки, матеріально-технічною забезпеченістю, а також престижністю в суспільстві.

Система японської вищої освіти представлена трьома типами університетів: державних, префектурних і приватних. Найвідоміші з них представлені в таблиці 1:

Таблиця 1.

Найкращі університети (дайгаку) Японії

Назва закладу	Рік заснування	Кількість факультетів	Тип університету	Кількість студентів	Співвідношення кількості студентів/аспірантів
Токійський (Тодай)	1877	11	Державний	18000	
Кіотський	1897	10	Державний	15000	
Осакський	1931	10	Державний	12000	
Хоккайдо	1872	11	Державний	11000	
Тохоку	1907	4	Державний	12000	
Тюо	1885	5	Приватний	35000	
Ніхон	1889	13	Приватний	94000	
Васеда	1882	7	Приватний	41000	36:1
Мейдзі	1923	8	Приватний	3000	
Токай	1946	9	Приватний	27000	
Кансайський в Осаці	1886	6	Приватний	23000	
Цукубський	1973	6		7000	3,5:1
Фукуока	1858				36:1

Як свідчать дані таблиці, наприкінці XIX – у першій чверті XX ст. у Японії було засновано великі державні університети, зокрема Токійський (1877 р.), Кіотський (1897р.), Тохокуйський (1907 р.) та ін.

Протягом 1868-1945 рр. було засновано 202 університети, серед яких 69 державних, 17 префектурних та міських, 116 приватних. Ці навчальні заклади забезпечували кваліфікованими кадрами державний апарат, промисловість, сільське господарство, освіту. До 1940 р. учителів для початкових шкіл готували спеціальні педагогічні училища та нормальні школи. З середини 40-х років XX ст. право підготовки вчителів було надано всім вищим навчальним закладам [2, с. 25–26]. Серед них виділяється група найбільш відомих і престижних (Токійський, Кіотський, Осакський, Хоккайдо, Тохоко та ін. державні університети). Для них характерно: висока якість навчання, значний обсяг науково-дослідних робіт, наявність аспірантури, докторантури. Друга група університетів представлена багаточисельними приватними й муніципальними навчальними закладами, у яких навчання здійснюється на рівні бакалавра. Серед них найбільш відомі такі університети, як Васеда, Консай в Осаці, Ніхон, Тюо, Токай та ін.

Метою статті є порівняльний аналіз курікулумів із підготовки вчителів початкових класів на прикладі Токійського й Кіотського університетів.

Виклад основного матеріалу. Найпрестижнішим вважається Токійський державний університет (Тодай). Він займає площу в 30 га в центрі Токіо. У його стінах одночасно навчається біля 14000 осіб, 2100 з них – іноземці. 90 % випускників Тодая

займають своє місце в еліті країни, два його випускники стали лауреатами Нобелівської премії з літератури (Кавабата Ясанурі та Ое Кендзабуро) [3]. Заснований університет у 1877 р. Починався він з Інституту з вивчення китайської цивілізації, коли японські правителі вирішили вивести країну з добровільної ізоляції і вперше звернулися до іноземного досвіду. Цей інститут злили з двома іншими, і 12 квітня 1877 було офіційно оголошено про створення Національного університету в Токіо.

Нині університет включає об'єднаний коледж гуманітарних і природничих наук, а також 9 факультетів і 15 післядипломних шкіл. Студенти можуть отримати японські ступені, що аналогічні ступеням бакалавра, магістра й доктора наук із дисциплін широкого спектра. При університеті діють 26 науково-дослідних інститутів.

Перші два роки всі студенти навчаються в коледжі гуманітарних і природничих наук, де вивчають курси загальноосвітніх дисциплін і знайомляться зі вступними курсами спеціальних дисциплін, навчальні програми яких включають базовий, інтегрований і тематичні курси. Базовий курс (Foundation course) сприяє засвоєнню фундаментальних знань. Зокрема студенти гуманітарних груп вивчають: іноземні мови, інформатику, слухають курс «Введення до методології» (людина, історія, мова); слухають ввідні лекції з математики; вивчають право, політологію, економіку, соціологію, займаються фізкультурою, беруть участь у проведенні настановчих семінарів і пробних експериментів. Кожен курс оцінюється в 1-2 залікові одиниці. За перші два роки перебування в коледжі студенти гуманітарного спрямування мають загалом набрати 52 залікові одиниці, а студенти природничого – мінімум 60 одиниць.

Інтегрований курс (Integrative course) знайомить студентів із сучасними поглядами на світовий устрій, різними науковими концепціями. Студенти обирають один із декількох напрямів (A – F) для поглибленої підготовки. Тематичний курс (Topical course) проводиться у формі тематичних лекцій і дискусій із глобальних міждисциплінарних проблем [4].

Ключова особливість вищої освіти в Університеті Токіо полягає в тому, що перші два роки (Відділ юніорів) присвячені придбанню основних знань, що необхідні для подальшого навчання. Головний відділ (третій і четвертий роки навчання) для студентів проходить відповідно до їхніх уподобань, здібностей і продуктивності. Цей відділ називається «Пізня Спеціалізація». Ця система дозволяє студентам із 2008 р. перейти до будь-якого факультету.

Члени професорсько-викладацького складу (їх понад 5600) університету займаються передовими дослідженнями в різних галузях. Токійський університет прагне до досконалості в галузі досліджень і освіти, що сприятиме розвитку нового покоління лідерів світу [5].

Педагогічний факультет Токійського університету був створений у 1949 р. з метою отримання майбутніми вчителями спеціальних знань і практичних навичок, проведення педагогічних досліджень. Ми підкреслюємо значущість формування навичок педагогічних досліджень, що було поставлено за мету поряд із навичками практичної роботи у школі вже при створенні факультету, який складається з п'яти підрозділів: базова освіта, порівняльна освіта і соціологія, навчальна практика і політологія, педагогічна психологія, фізичне виховання, які й забезпечують навчально-виховний процес на факультеті.

Усі компоненти навчання на факультеті підкорені єдиній цілі: формувати в майбутнього вчителя традиційні моральні й культурні цінності сучасного японського суспільства (колективізм, повага до людини і природи, прагнення до максимальної творчої самовіддачі), адже завданням політики японської держави у сфері освіти є виховання й навчання творчої, духовно багатой особистості.

На факультеті навчається близько 200 студентів за програмою магістра, 250 осіб – за програмою докторанта, у цілому викладацького складу – менше 50 осіб, які беруть участь у міжнародному обміні, понад 60 – іноземних студентів із різних країн. Студенти і викладачі факультету утворюють згуртоване співтовариство, у якому можна зануритися у сфері навчання й наукових досліджень. Факультет забезпечує професійні якості викладання, проводить дослідження в розробці уроків, змісту навчальних програм, здійснює міждисциплінарний підхід до питань фундаментальної, практичної науки та політології, тобто розв’язує питання комплексної науки [6].

Кіотський університет – найважливіший національний (після Токійського) університет Японії, що заснований 18 червня 1897 р. На території м. Кіото розміщуються його кампуси. В університеті навчається біля 22000 студентів. До його складу входить 10 факультетів, 17 шкіл для аспірантів, у яких проводяться прогресивні дослідження з гуманітарних, соціальних і природничих наук. Колекція книг нараховує 6230000 (880000 зберігаються в бібліотеці). У структурі університету функціонує багато дослідницьких інститутів.

Навчаючись за принципом академічної свободи, студенти вивчають цікаві їм галузі наук; університет робить усе можливе, щоб допомогти цим студентам стати лідерами в міжнародному співтоваристві. В університеті Кіото навчається біля 1400 іноземних студентів із 80 країн світу. Щороку університет відвідує понад 3000 наукових дослідників. Підрозділами педагогічного факультету Кіотського університету здійснюються освітні, клінічні і міждисциплінарні дослідження в системі освіти. Відділ освітніх досліджень сприяє проведенню досліджень у галузях: філософії та історії освіти, довічного розвитку та навчання людини, соціального та глобального середовища, навколишнього світу. Відділ клінічних досліджень освіти охоплює галузі педагогіки й психології з упором на клінічні питання людського розуму і психіки, на надання знань, що необхідні для ефективного розв’язання психологічних проблем, формування навичок задоволення потреб у різних ситуаціях у галузі освіти [7].

Факультет педагогічної освіти Кіотського університету покликаний забезпечити студентів професійними методологіями, надати широку перспективу критичного мислення і дослідницьких навичок, що необхідні для розв’язання освітніх проблем японського суспільства. Акцент також робиться на міждисциплінарний і міжнародний підходи. Представляємо структуру педагогічного факультету Кіотського університету (рис. 1):

Як видно з рисунку, на факультеті здійснюється інтенсивна підготовка наукових кадрів, тому така висока забезпеченість викладачів з ученими званнями.

Проаналізуємо в порівняльному аспекті навчальні дисципліни педагогічних факультетів, які сприяють підготовці вчителів початкових класів і передбачені навчальними планами Токійського й Кіотського університетів.

Предмети загальноосвітнього циклу поділяються на три групи: соціальні, гуманітарні та природничі. Соціальні науки – це академічні дисципліни, за допомогою яких можна краще характеризувати суспільство, вивчати соціальні структури й механізми різних соціальних явищ. Багато предметів пов’язані з економікою, політологією, дослідженнями. При їх вивченні студенти можуть розвивати інтелектуальні здібності, що корисні для будь-якого виду діяльності. До соціальних дисциплін загальноосвітнього циклу на основі аналізу програм педагогічного факультету університету Токіо ми відносимо такі: політологія; соціологія; економіка освіти; закон; право; управління (освітою, школою); порівняльне дослідження управління освітою; теорія соціальної освіти; базова методологія освіти; освіта, культура, суспільство; адміністрація за освітою, фінанси університету; освіта і суспільство. Програми названих соціальних дисциплін включають питання, що

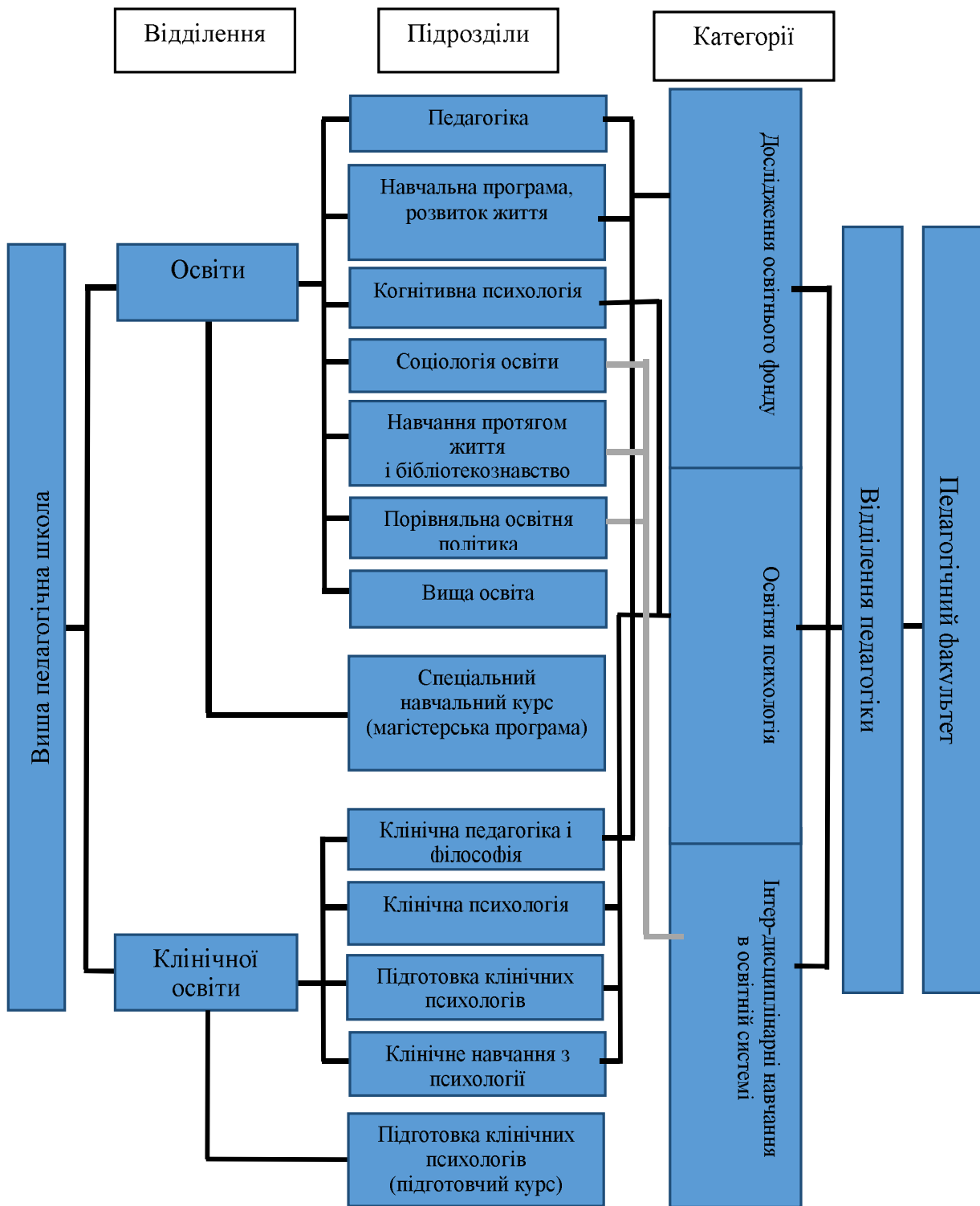


Рис. 1. Структура педагогічного факультету Київського університету.

пов'язані з: політикою, економікою, історією та культурою; відносинами між освітою і суспільством, використанням концепції соціології освіти; концепцією і принципами соціального виховання й навчання впродовж життя; орієнтацією на глобалізацію; реформи управління освітою та фінанси; співвідношенням між освітою, культурою, сім'єю; освітніми питаннями Конвенції про права дитини; порівнянням освіти різних країн, міжнародною співпрацею; аналізом політики вищої школи, економічним аналізом освіти, вимірюванням прибутковості [8].

Аналіз групи соціальних дисциплін загальноосвітнього циклу Кіотського університету засвідчує, що для засвоєння дисциплін «Права людини в освіті» та «Адміністративне право» програмами визначені такі питання: положення концептуальної основи системи адміністративного права, законодавче право, правова юрисдикція міністерства, базові знання освіти в галузі прав людини, Конвенція про права дитини, ЗМІ та питання про дискримінацію. При викладі лекційного матеріалу з предмету «Методологія освіти» особлива увага звертається на висвітлення програмних питань: теорія змісту освіти; методи й технології, реформи шкільної програми, використання освітніх ЗМІ та інформаційного обладнання. Програми для оволодіння дисциплінами «Управління освітою» та «Керівництво школою або управління» пропонують такі питання: характер освітнього адміністрування системи на національному та місцевому рівні, децентралізація та регіональна реформа, структура прийняття рішень, роль студентського лідерства в майбутньому, компетенції практичного керівництва. Особливо звертається увага на виховні проблеми: конфлікти, прогули, знущання, самогубство тощо. Для засвоєння предмету «Політологія» програма пропонує такі питання: значення та формування політики в галузі освіти; методи прийняття політичних рішень; політика в галузі освіти. Питання програми (соціологія в сучасній освіті, освіта сім'ї, субкультура та ієрархія, трансформація молоді та освіти сучасної Японії, освіта й сучасні сім'ї, генеалогія та виховання студентської культури) сприяють засвоєнню предмету «Соціологія». Вивчаючи дисципліну «Теорія кореляційної системи освіти», студенти опановують такі питання: результати міжнародних порівняльних досліджень щодо вивчення положення японського суспільства, нова концепція соціології. При вивченні предмету «Фінанси» особлива увага звертається на такі питання: розширення бюджетного дефіциту, інтернаціоналізація фінансів, фінансові проблеми, теорія державних фінансів, соціальне забезпечення.

Порівнюючи групу соціальних дисциплін університетів, програми яких аналізуються, зазначимо, що в навчальному плані Кіотського університету нараховується 10 дисциплін, а Токійського – 12 дисциплін, які розкривають і характеризують зазначені проблеми. У Кіотському університеті навчальним планом не охоплені проблеми економіки освіти та освіти, культури, суспільства, на відміну від навчального плану Токійського університету.

Гуманітарні науки – це академічні дисципліни, що розкривають сутність людства, вивчають людський розум і поведінку з різних точок зору. До цієї групи входять такі предмети: мови (японська, англійська та ін.) як засіб самовираження і спілкування; історія (Японії, Заходу, Сходу) як спосіб розуміння процесу розвитку людини; філософія й релігієзнавство для забезпечення кращого життя, культури й цивілізації. Крім того, студентам представлені й інші предмети гуманітарної групи: інформатика (теорія інформаційної організації; медіа дослідження в бібліотеці та музеї; теорія інформаційної служби), при вивченні яких майбутні вчителі знайомляться з програмами крос-освіти, медіа та іншими загальноуніверситетськими програмами, оволодівають інформаційною довідковою службою; бібліотекознавство (школа менеджменту та шкільних бібліотек; ведення бібліотечних та інформаційних досліджень); мистецтво (мистецтво й психологія). Оволодіваючи названими предметами, студенти знайомляться з послугами бібліотек, доступом до урядової інформації, учаться розумінню процесу творчої майстерності в мистецтві [8].

При аналізі програм групи «Гуманітарні науки» загальноосвітнього циклу педагогічного факультету Кіотського університету виявилось, що предмет «Громадянська освіта і виховання» озброює майбутніх учителів знаннями історії цивільної освіти в Японії, екологічної освіти, виховання громадянськості для сталого розвитку, глобалізації; питання релігієзнавство та емпіричні дослідження, історія та

соціологія релігії, трансформація релігійної ситуації філософського і міфологічного мислення розглядаються для опанування предметом «Релігієзнавство». У зв'язку з розвитком інформаційного суспільства добре в Кіотському університеті поставлено розв'язання проблеми: набування інформаційної й мережевої грамотності, використання інформаційних можливостей; розвитку потенціалу інформації, інформаційної етики; вироблення вмінь створення документа, доповіді, звіту при вивченні дисциплін: інформатика I, інформатика II, інформація про науку й освіту, ЗМІ і культурологія, теорія кореляційної системи освіти. При вивченні предметів бібліотекознавство та бібліотека і архівна справа студенти набувають знань із таких питань: заходи, що пов'язані з розширенням знань дитини, значущістю бібліотеки, її співпраці зі школою, інформаційно-пропагандистською службою, інтернаціоналізацією бібліотеки тощо. Проте, при аналізі програм названих предметів виявилися повтори питань про інформаційні ресурси, про послуги бібліотек, їх сучасність.

Зіставляючи навчальний матеріал програм дисциплін групи «Гуманітарні науки» обох університетів, слід відмітити таку різницю: у програмах Кіотського університету не передбачено питань доступу до урядової інформації та розуміння процесу творчої майстерності в мистецтві.

Природничі науки – це академічні дисципліни, що намагаються зробити свій внесок у розвиток наукових технологій, вивчаючи різні явища в природі. Багато таких предметів, як математика і біологія, вивчають, починаючи від початкової школи. Проте, рівень їх змісту при викладанні в університетах дуже високий. У Японії викладаються такі предмети з цієї групи: фізика, хімія, біологія, математика, науки про Землю тощо [9].

На основі аналізу літературних джерел та навчальних планів педагогічних факультетів Токійського та Кіотського університетів, а також спілкування з викладачами установлено, що впродовж перших двох років навчання в університеті студент проходить переважно дисципліни загальноосвітнього циклу, що складаються з трьох груп: гуманітарні предмети, соціальні та природничі. Крім того, майбутній учитель вивчає дві іноземні мови та оволодіває курсом фізичного виховання.

Для підготовки вчителя початкових класів до проведення у школі уроків фізвиховання навчальним планом педагогічного факультету Токійського університету визначені такі дисципліни: методи й навчальні вправи (4 дні під відкритим небом) у літньому таборі; охорона і безпека освіти, метою якої є забезпечення безпеки в повсякденному житті (попередження стихійних лих, аварій, наркоманії, куріння, забезпечення здоров'я духу й тіла в житті дитини); дослідження управління охороною здоров'я (отримання базових знань у галузі епідеміологічних досліджень, психічних захворювань, психічного здоров'я) [8].

Навчальним планом педагогічного факультету Кіотського університету з цією метою передбачено вивчення лише предмету «Здоров'я та фізичний розвиток», програмою якого визначено такі питання: генетика, порушення розвитку, індивідуальний розвиток й еволюція життя, структура і функції мозку, інтелектуальна індивідуальність, синдром гіперактивності з дефіцитом уваги тощо. Навчальним планом педагогічного факультету Кіотського університету для вивчення дисциплін загальноосвітнього циклу передбачена менша кількість предметів і програмних питань (у Кіотському – 25 дисциплін, у Токійському – 30).

Співвідношення кількості залікових одиниць з педагогічного і спеціального циклів вирішується на педагогічних факультетах. Предмети психолого-педагогічного циклу поділяються на такі групи: педагогіка і психологія; педагогічна соціологія, філософія освіти. Частина дисциплін психолого-педагогічного циклу обов'язкова для вивчення всіма студентами, а частина становить предмети за вибором, що визначається самими навчальними закладами. При цьому визначальним чинником щодо вибору

дисциплін є не лише бажання студента, оскільки це визначається наявністю необхідних лабораторій, певної кількості потрібних викладачів. Педагогічна практика обов'язкова для всіх студентів і оцінюється чотирма заліковими одиницями [10, с. 36–37].

Дослідження студентів Кіотського університету зосереджені переважно при вивченні дисциплін другої групи «Педагогіка і психологія» (переважно), а також групи «Педагогічна соціологія»: статистична психологія (студенти опановують методом збору даних, статистичними методами отримання та обробки даних); педагогічна психологія (програмою передбачені питання: експерименти, психологія досліджень, участь студентів у експериментах); практика педагогічної психології (студенти оволодівають методами проведення експериментів і досліджень для подальшого розвитку практики педагогічної психології, для проведення групового експерименту); педагогічна психологія практичної роботи (майбутні вчителі освоюють методи дослідження, що необхідні для написання дипломної роботи: спостереження, інтерв'ю, збір даних, висунення гіпотези, аналіз даних, кореляція в освіті); дослідження та освіта, а також дослідження в галузі освіти (програмою передбачені питання: зміст освіти і наукових досліджень, загальна картина освіти і наукових досліджень); теорія кореляційної системи освіти (студенти опрацьовують питання: міжнародні порівняльні дослідження, крос-культурні дослідження, а також поглиблюють базові знання в галузі досліджень); розвиток освіти, а також професійні методи навчання (студенти набувають знань про теоретичні та емпіричні дослідження, дослідження аспірантів, докторантів, упровадження досліджень) [11].

Висновки. Зіставивши курікулуми університетів, що аналізуються, слід зазначити, що при вивченні 13 навчальних дисциплін у Токійському і 8 – у Кіотському піднімаються питання розвитку наукових досліджень студентів. Крім дисциплін наукового спрямування в зазначеній кількості інших дисциплін програмою курікулумів Токійського і Кіотського університетів визначено питання, згідно з якими студенти виконують дослідницькі завдання, експерименти. Можна стверджувати, що в програмах відбувається поєднання навчальної й науково-дослідної роботи.

Список використаної літератури

1. University Reform [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.mext.go.jp/b_menu/hakusho/html/others/detail/1317450.htm
2. Терентьева Н. О. Система вищої освіти (університетський сектор) у провідних країнах світу: Японія / Н. О. Терентьева // Вісник Черкаського університету. Серія "Педагогічні науки". Випуск 209. Ч. 1. – Черкаси : Вид. від. ЧНУ ім. Б. Хмельницького, 2011. – С. 25–29.
3. Образование в Японии : [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://arrustyle.com/post-87>
4. Токійський університет : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://bukvar.su/pedagogika/102325-Токійський-університет.html>
5. The University of Tokyo : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.u-tokyo.ac.jp/en/>
6. Faculty of Education. The University of Tokyo : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.u-tokyo.ac.jp/en/admissions-and-programs/undergraduate-students/faculties/education.html>
7. Университет Киото : [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.essay.kz/ru/universities/asia/kyoto_university/?sid=mtlca98v2dj887spjutsnqcc17
8. 教育学部 Education. 東京大学授業力タログ The University of Tokyo Online Course Catalogue : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://catalog.he.u-tokyo.ac.jp/ug-result?faculties\[\]=9](http://catalog.he.u-tokyo.ac.jp/ug-result?faculties[]=9)
9. The Japanese Education System : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.tsk.or.jp/ryuugaku-en/2_educat.html
10. Родионов М. Л. Проблема подготовки учителей в Японии / М. Л. Родионов // Сборник научных трудов : Подготовка учителей в развитых кап. странах. – М. : МГПИ им. В.И. Ленина, 1983. – С. 24–44.
11. About Us. Graduate school of education / Faculty of education. Kyoto University : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.educ.kyoto-u.ac.jp/en/>

Одержано редакцією 8.06.2014.
Прийнято до публікації 10.06.2014.

Аннотация. Кучай Т. П. Сравнительный анализ курикулумов по подготовке учителей начальных классов в университетах Японии. Рассмотрен сравнительный анализ курикулумов по подготовке учителей начальных классов в университетах Японии. Описана система японского высшего образования. Представлен сравнительный анализ подготовки учителей начальных классов на примере Токийского и Киотского университетов с краткой характеристикой.

Ключевые слова: учитель, подготовка, курикулум, Япония, университет.

Summary. Kuchay T. P. Comparative analysis of curriculums on training teachers of the initial classes at the universities of Japan. The article deals with the comparative analysis curriculums to train elementary school teachers at the universities of Japan. The author describes the Japanese system of higher education. The article presents a comparative analysis of primary school teachers as an example of Tokyo and Kyoto University, with a brief description. The Japanese universities differ the one from other amount of the student contingent, directions of training, material and technical provision, as well as prestigious in society. The system of the Japanese higher education is presented by three types of universities: state, prefecture and quotient.

During 1868-1945 is founded 202 universities, amongst which 69 are state, 17 are prefecture and town, 116 are quotients. These scholastic institutions provided the skilled personnel (frames) state device, industry, agriculture, formation. Training the teachers of the grade school realize the high schools, for which typical: hayed quality of the education, significant volume of the research work, presence of the graduate school, doctorate. The friend group university is presented multiple quotient and municipal scholastic institution, in which education is organized at a rate of bachelor.

Key words: teacher training, curriculum, Japan, university, elementary school.

УДК 372.881.1

О. Ю. Осмолівська

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСІВ ЯК ЗАСОБУ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНО-ОРІЄНТОВАНОГО НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ ІНОЗЕМНОЇ (ФРАНЦУЗЬКОЇ) МОВИ

Проаналізовано використання при навчанні іноземній мові сучасних Інтернет-ресурсів, що сприяють реалізації найбільш ефективних умов підготовки майбутніх юристів, інтенсифікації процесу навчання іноземній мові, а також формуванню інтересу до вивчення іноземної мови. Розглянуто освітній потенціал технології веб-квесту в контексті компетентнісного підходу в системі іноземної підготовки у ВНЗ. Показано роль проектною методикою у формуванні іноземної комунікативної компетенції студентів немовних напрямів підготовки. Докладно описано етапи розробки веб-квеста і акцентовано на низці переваг їх використання.

Ключові слова: іноземне спілкування, іноземна комунікативна компетенція, процес навчання, інформаційні технології, метод проектів, інтернет-ресурси, веб-квест.

Постановка проблеми. Для сучасного світу стали характерними швидкі зміни з високою інтенсивністю інформаційних потоків, постійне підвищення вимог, що суспільство висуває до фахівців із вищою освітою. У сучасному навчальному процесі замість пасивного сприймання суб'єктом понятійного поля на перший план ставиться самостійний пошук нової інформації, уміння аналізувати і використовувати інформаційний потенціал для орієнтації у провідних концепціях і теоріях, щоб на їх основі формувати власне мислення. Відповідно, зростає значення володіння професійною іноземною мовою. Іноземна мова повинна стати не тільки засобом пізнання світу і доступу до інформації, але й засобом, що забезпечує ефективну професійну діяльність, ділове і міжособистісне спілкування.